

Sobretot

Somriure encara que el que voldries de debò fos cridar?

Foto: Barbara W.

Escriure o viure. I jo què sé. Viure, suposo. Sobretot. Escriure després. O mai més. Potser mentrestant. Ves a saber. Depèn. De la ferida o del plaer, de la paràlisi o l'esclat. La vida no té criteri, i l'escriptura menys. Tu tampoc no tens criteri. O en tens un que no sembla gaire normal. Normal és un programa de la rentadora, et van dir un dia, i et vas enfadar, i al cap de dos segons et va saber greu haver-te enfadat. Quan t'enfades et crema el pit i t'agafen ganes de plorar. Ja em diràs tu. Que poc pràctic. Tampoc no saps abocar la ràbia en l'escriptura. Ni el desig. Deu ser que el foc fa fumerada al cervell i t'ofega les idees. Les paraules només t'acompanyen quan hi ha aigua de per mig. Ni en això pots ser una poeta normal, si és que ets poeta. Fer versos és ser poeta? I normal, què és? Aguantar sense plorar que el dentista et torturi? Escollir roba que et faci semblar bonica, descartar per sempre els pantalons que et fan bossa, somriure encara que el que voldries de debò fos cridar? Normal deu ser aconseguir ser sempre "tía tía" i escriure poemes d'amor quan estàs enamorada. Viure o escriure. I jo què sé. Viure, suposo. Sobretot. En tot.

* Text publicat al blog *La vida té vida pròpia* (<http://lavidatevidapropia.blogspot.com.es/>) .